

KIS HAV

A VESZEDELMES JÁTSZÓTÁRS. (Lásd a 316. l.)

MARISKA ÉS A FARKAS.

EGY NAGY erdő szélén, nem messze az országutól állott András gazdának, az erdőkerülőnek, háza lombos fák árnyában, csinos kerttől körülvéve. Nyáron nagyon kellemes volt itt a szép szabad természetben lakni, hanem télen biz a kissé zord, elhagyatott volt, messze a falutól, kitéve szélnek, viharoknak s még talán rablók is betörhettek volna, ha nem tudták volna, hogy az erdőkerülő szegény ember, ott ugyan nem igen találhatnak valami elvinni valót.

E házacskában lakott Mariska, az erdőkerülő kis leánya; még alig volt tíz éves, de már is igazán támasza, segélye volt mamájának. Okos, szorgalmas, gondos volt s a mama nyugodtan távozhatott a háztól, mert tudta, hogy Mariska mindent rendben fog tartani s gondját viseli a tíz hónapos kis

fiúcskának, ki ott a bölcsőben kedve szerint hol sirdogál, hol szundikál.

Egy napon Mariska ismét így egymaga volt otthon a kis babával; apja az erdőben járt, a mama pedig a szomszéd városkába ment, hol éppen vásár volt s egyetmást vásárolgatnia kellett. Mariska szorgalmasan végezte dolgait; kitakarította a szobát, rendbe hozta a poharszéket, tisztára mosta a nagy konyhaasztalt s mikor mindezzel készen volt, elővette kötését és leült a bölcső mellé, dalolgatott és ringatta azt a kis kövér fiúcskát, ki éppen most nyüzsgölődni és nyugtalankodni kezdett, de a ringatásra lassacskán ismét elaludt. Mariska

csöndesen ült, nehogy az alvó gyermeket felköltse, — midőn egyszerre sajátos kapargálás hallatszott az ajtón. A kis leány kissé összerezett, de aztán nem törődött vele többé. Hanem a kapargálás újból hallatszott s Mariska fölkelte, hogy megnézze, mi az. Kinyitotta az ajtót s ekkor egy juhászkutyához hasonló nagy, bozontos állat sétált be s azonnal szaglálódni kezdett és csakhamar megállott a bölcsőnél.

Mariska ijedtében mereven állt az ajtónál s még mindig kezében tartotta a kilincset; nem tudta, mit csináljon, nem mert mozdulni, hogy kikergesse a betolakodott állatot.

De azon percnyi idő alatt, míg Mariska azon gondolkozott, ölébe kapja-e a bölcsőből kis testvérét, kire a bozontos állat villogó, éhes szemekkel nézett, egészen váratlan segély érkezett a kály-

ha mellő
vén kand
vatlan ve
fölborzol
ködve k
hátára
fejét, sz
pett elle
hanem p
el a ny
vonitva t
egyszer a
lélekjelen
rácsapta
bából, á
cziczát is
hagyni a
czának r
kint mik
birkozni
rással fö
biztonság

Szeg
padtan á
a kulcsot
se jöhess
vel várta

Nem
gazda sze
ról, s az
föltünt n
egy rend
ugrál ide
nagy, boz
hetett az
zelebb lé
az, hanem
csak nagy
vette fok

ha mellől. Ott nyugodott ugyanis a vén kandurmacska, mely, midőn a hivatlan vendéget megpillantá, mérgesen fölborzolta szőrét s haragosan köpködve közeledett, a bozontos állatnak hátára ugrott és dühösen karmolta fejét, szemeit éles körímevel. A meglepett ellenség ijedten kapkodott fölfelé, hanem persze semmikép sem érhetette el a nyakán ülő macskát; dühösen vonitva ugrált tehát ide-oda s eközben egyszer az ajtó elé állván, Mariska nagy lélekjelenléttel gyorsan teljes erejéből rácsapta az ajtót s így kitolta a szobából, ámbár sajnálta, hogy a derék cziczát is ki kellett zárnia és magára hagyni az ellenséggel. Hanem a cziczának nem történt semmi baja, mert kint mikor látta, hogy nem tud megbirkózni ellenségével, egy nagy ugrással fönt termett egy fán és onnan biztonságban nézett le az üvöltő állatra.

Szegény Mariska reszketve és sápadtan állt az ajtó mellett, jól rázárta a kulcsot, hogy többé senki és semmi se jöhessen be s aztán szorongó szívvel várta szülei hazatértét.

Nem sokára ezután két parasztgazda szekéren hazafelé ment a vásárról, s az erdőszlak mellett elhaladva, föltűnt nekik, hogy a ház ajtaja előtt egy rendkívül nagy állat nyugtalanul ugrál ide-oda; olyan volt, mint egy nagy, bozontos kutya, de még sem lehetett az. Leszálltak a szekérről s közelebb lépve látták, hogy nem kutya az, hanem — farkas, még pedig ugyancsak nagy és éhes ám. A két férfi elővette fokosát s a kerítés mellett a ház-

hoz lopózva, hirtelen rárontott a fenékvadra, mely hasztalan igyekezett szökni; egy hatalmas fokosütés betörte fejét s vonitva terült el a földön, hol aztán végkép agyonütötték, épen mikor Mariska anyja hazaért.

Képzeltetni, milyen nagy volt a jó mama ijedelmé, mikor megtudta, minő veszedelemben forogtak gyermekei. Nem is akarta többé magára hagyni Mariskát otthon, de a kis leány ígérte, hogy jövőre ovatosabb lesz s nem nyitja ki az ajtót, míg nem tudja, ki akar bejönni.

A B A J Ú S Z.

HAMAR ide valamennyen,
Hogy a képetekre kenjem
A bajuszt és a szakált! . . .
Gyorsan ide ajkat, állt!
És különbség nélkül szépen
Fiú lány elejbe mégyen
Hires Fodrász Ferinek,
Aki jó nagy darab földön
Legjelesb művész gyerek!
Gazsi, Örzi, Kata, Jóska —
Valamennyin szép bajúszka!
Valjon, mivel mossák majd
Képükről le azt a bajuszt?
Félek, hogy nem segít más,
Mint anyai — s z a p u l á s.

A KIS PINCSI NAPLÓJÁBÓL.

AZ UNALMAS téli napokon, mikor nem igen kellemes kint a fagyos hóban futkosni, az ilyen tudós kis pinszi kutya, mint

magam, nem tehet egyebet, mint hogy megírja élete történetét számotokra, a kiki a „Kis Lap“-ot olvassátok. Ha talán ti is unatkoztok, hát olvassátok el.

Szeretném mindjárt születésemen kezdeni, de meg kell vallanom, a földrajzban kissé gyöngé vagyok, nem tudom, hol, milyen városban vagy faluban születtem. Csak úgy homályosan emlékszem egy csinos, virágos udvarra, hol anyámmal és testvéreimmel játszadoztam; sokszor jött hozzánk egy tarka szoknyás kis leány, kinek nagy gyönyörűsége telt benne, ha minket kicsinyeket kötényében hordozhatott; szeretett is nagyon, jól tartott mindenféle nyalánksággal s mi is szeretjük őt. Néha egy fehér-szakállas öreg ur

is jött hozzánk, ez is jó volt irántunk, megsimogatott, de mégis csak a kis leány szeretett bennünket legjobban, különösen engemet.

„Nagypapa, nézze ezt a kis borzas fejűt, ez az én kedvenczem,“ szolt egy napon a kis leány az öreg urhoz. „Szeretném, ha ezt megtartanók.“

„Nem lehet, kedves lányom. Tudod, hogy odaigértük János bácsinak; már nem sokára elég nagy is lesz, megbirja az utazást.“

Nagyon megörültem, mikor ezt hallottam. Jó dolgom volt ugyan, kis urnőm nagyon szeretett, de mégis nagyon vágytam kissé szétnézni a világban s látni más vidéket, más embere-

ket is. Aztán egy bajom is volt. Egyik kis testvérem szörnyen makranczos, önző kis kut a volt, nem lehetett vele megférni; éjjeli nyughelyünkön mindig a legjobb helyet foglalta el, az ételből a legkövérebb falatokat kapkodta ki s ha mi többiek szintén részt kívántunk a jobból, akkor a rossz testvér morgott, ha-

BAJBÓL ÖRÖM. (Lásd a 318. l.)

rapott
tünk.
vele, n
dik te
ha én
hányz

Egy
még
korán,
mind
szépen
feküdt
des
lyünkö
zánk l
öreg u
egy em
öreg
szolt a
hoz :

„Itt
tessék
tani. E
zas a
bik,
János
A sóg
váln
egyet
közül

Fő
kivitt
előtt
csiba
öröm
csaku
csakh
mulv
makr

rapott s így örökös veszekedésben él-
tünk. Én még valahogy csak bírtam
vele, mert erős voltam, de egy harma-
dik testvérem gyöngé, beteges volt s
ha én nem oltalmaztam, bizony akár-
hányszor éhen maradt volna az ebédnél.

Egy reggel,
még nagyon
korán, mikor
mindnyájan
szépen együtt
feküdtünk ren-
des nyughe-
lyünkön, hoz-
zánk lépett az
öreg ur és még
egy ember. Az
öreg ur így
szólt a másik-
hoz:

„Itt vannak,
tessék válasz-
tani. Ez a bor-
zas a legszeb-
bik, ezt adja
János bácsinak.
A sógor urnak
válasszon
egyet a többiek
közül.“

Fölvettek és
kivittek a kapu
előtt álló ko-
csiba. Nagy
örömmel láttam, hogy tehát most már
csakugyan utazom, — de örömemnek
csakhamar vége lett, mert néhány percz
mulva odatették mellém azt a gonosz,
makranczos testvéremet, kivel a tágas

udvaron sem tudtunk megférni, hát még
itt a szűk kocsi-kas fenekén. És nem
hiába ijedtem meg; gonosz testvérem
csakugyan nem hagyott nyugton, foly-
vást fészkelődött, boszantott, nem enge-
dett aludnom s mikor aztán kifogyva

türelmemből
morogtam és
veszekedni
kezdtünk, az
ur lehajlott és
megvert mind-
kettőnket! Így
tehát ártatlanul
szenvednem
kellett miatta.

Mondhatom,
nem kellemes
utazás volt s
csak az vigasz-
talt, hogy nem
maradunk so-
káig együtt,
mert hallottam,
hogy testvé-
rem „a sógor
uré“ lesz, én
pedig a János
bácsié.

Csakugyan,
néhány órai
kocsizás után
megálltunk egy
falusi kastély

előtt s itt testvéremet kiadták. Magamra
maradva aztán nyugodt valék az ut to-
vábbi része alatt s éppen csöndesen szundi-
káltam, midőn este megérkeztünk czé-
lunkhoz, egy szép, virágos kerttől kör-

A NYOMOR HAJLÉKA. (Lásd a 316. l.)

nyezett falusi kastélyhoz. Bevittek a szobába s átadtak egy fekete szakállas urnak, ki megsimogatott és karján vitt be a másik szobába.

„Nézzétek, itt van a kis pincsi, melyet Tóniék küldtek,“ szólott új gazdám.

„Szép kis állat,“ szólott egy szépen öltözött asszony, „hanem piszkos, így nem lehet a szobában. Meg kell mosni és fésülni.“

Erre kissé elszégyeltem magamat, hanem egy kis leány csakhamar megvigasztalt, mikor mondá:

„Oh, nekem már így is tetszik. Milyen szép apró szeme van! Milyen furcsa borzas a fejecskéje!“

„Az ám,“ szólott egy kis fiu, „de hát farka nincs, — vagy annyi, mintha nem is volna. Talán nem is nő nagyobbra.“

Ezzel megint egy gyöngé oldalamat érintették, mert megvallom, magam is sokszor boszankodtam, hogy olyan kurta kis nyulfarkam van; mi tagadás benne, bizony nagyon kurta volt az s hiába reménykedtem, most is csak olyan. De megvigasztalódtam s ilyenformát gondoltam: Soh'se törődjék az én farkam kurtaságával, kedves gazdám, majd kipótolom azt azzal, hogy olyan ügyes, szófogadó kis kutya leszek, a melyet csak kívánhattok.

Nem sok idő kellett hozzá s már teljesen megbarátkoztam új hazámmal s nagyon megszerettem új gazdámat, ki viszont szintén megkedvelt engemet. Igen gondosan ápoltak, szép simára fésültek, jól tartottak s így külsőm napról napra megnyerőbb lett.

Csakhamar megkezdődött nevelésem is, melyet régi gazdám meglehetősen elhanyagolt. Szívesen és könnyen tanultam. Az ablaknál szék volt, azon lesnem kellett gazdám hazatértét ha kísétált s engemet nem vitt magával; mihelyt megláttam, messzire eléje szaladtam, ő számba adta sétabotját s ezt aztán elvittem egészen haza. Egy szép nyári napon kísétáltunk a patakhoz s ott megtanultam uszni; ez kezdetben nem nagyon tetszett, de csakhamar megkedveltem, kivált mikor nagyon meleg van s ha botot dobnak a vízbe, szívesen utána uszom és kihozom. Tudom gazdámnak papucsát is előhozni, mikor leveti csizmáját; csak az boszant, hogy nem vihetem egyszerre mindkettőt, nem tudom számba fogni s így jó gazdámnak várni kell, míg a másik után szaladok. Hanem ezen nem lehet segíteni.

De nem csak gazdám szeret, szeretnek a nők is, ámbár, azt hiszem, eleinte kissé haragudtak reám, midőn sé tájukon kísérgettem őket. Nem tudtam ugyanis fölfogni, mire való az a hosszú uszály, melyet a porban hurczolnak; ráléptem tehát s ezért haragudtak; máskor meg jobbra vagy balra messze elszaladtam, gondolva, hogy majd füttyentenek, ha magukhoz akarnak hívni; de hát, úgy tapasztalom, a nők nem tudnak vagy nem akarnak füttyenteni s így sokáig kellett engem keresgélőniök, hogy ismét hazavihessenek. Lassanként azonban beláttam, hogy ez helytelen s most már nincsenek ilyen rossz szokasaim.

A kis Margit kisasszony különösen azt szereti, ha egy darab kalácsot

az orromra tesz s én szépen tartom, világért sem nyulva hozzá, míg nem mondja: „szabad“. Persze, sokszor kissé nehezemre esik, ha nagyon sokáig kell tartanom s a szaga már nagyon csiklandozza az orromat; hanem aztán annál jobban esik a jó falat.

Ne higgyétek azonban, hogy én csak afféle haszontalan öl-ebecske vagyok; igyekszem gazdáim jóságát visszafizetni nemcsak azzal, hogy mulattatom őket, hanem azzal is, hogy örködöm éjjel a ház biztonsága fölött. Minap is késő este, mikor már nagyrészt aludtak a házban, neszt hallottam egyik hátsó szobában, melyben most senki sem lakik. Füleltem s úgy találtam, hogy ott valaki jár, még pedig olyan ember, kinek lépteit nem ismerem. Ugatni és lármázni kezdtem tehát teljes erőmből s gazdám tudván, hogy hiába nem lármázok, csakhamar fölugrott s a tolvajt, ki már épen szökött sok lopott holmival, elfogták. Meg is dicsértek akkor, kaptam annyi csemegét, hogy nem is birtam megenni s majd agyon szoritottak a sok czirogatásban.

Legujabban megtanultam két lábon állni, sőt járni is, aztán tudok abroncon keresztülugrani és még sokféle más mesterséget, melylyel mulattatom gazdám.

Ezekből láthatni, hogy új gazdám-nál pompás dolgom van s boldogan, megelégedetten élem napjaimat. Ha egyszer meglátogatjátok gazdám, talán sikerülni fog megnyernem a ti tetszésteket is; addig is maradok alázatos szolgátok

Pincsi.

MAJD HOLNAP!

(Vége.)

II.

Z NAP, melyen Elek hazaérkezendő volt, Ödönke valósággal belebetegedett a várakozásba. Végre, végre közeledett az óra, midőn a kocsinak meg kellett érkezni a vasut-állomástól. Ödön kiment az ország-utra, hogy ő legyen az első, aki megpillantja az érkezőt. És a kocsi csakugyan pontosan megérkezett. Még egy pillanatig rettegett Ödönke — — hátha Elek nincs a kocsiban — — de nem, a következő pillanatban a kocsi megállott, Elek kiugrott s a két testvér egymást átölelte.

„Kedves Elek! Már azt hittem, soha nem foglak többé látni!“

„Bizony magamnak is lassan telt az idő s Isten tudja, mennyiszervágyakoztam haza! No de most végre itt vagyok. Had nézzelek meg. Ejnye Ödön, derekasan megnőttél tavaly óta!“

„Óh, nem hiszem, hogy nagyot nőttem volna.“ szölt Ödön majdnem szégyenkedve.

És valóban nem nagyot nőtt a kis fiu egy év alatt, sőt most még halványabb és gyöngébb volt, mint azelőtt. Ellenben bátyja ugyancsak erősödött és izmosodott s az ellentét a két testvér közt most még nagyobb volt

Karofogva mentek gyalog be az udvarra s ezalatt Elek jobban megnézte kis öcscsét.

„No's, Ödön csakugyan nem mondhatnám, hogy valami pompás színben vagy. Mi bajod? Beteg voltál?“

„Oh dehogy! Nincs semmi bajom; majd ismét jobban leszek most, hogy te ismét itthon vagy.“

És valóban a beteg kis fiu megint teljesen fölvidult, egészségesebb szint nyert, mióta Elek otthon volt s ismét

folytatták régi kedvencz játékaikat. Elek most is oly gondos és figyelmes volt, mint régente, minden módon kedvét kereste kis testvérenek s az oly jól hatott a betegre, hogy szülei csak megerősíték azon tervöket, hogy többé

A CZIVAKODÓ VARJUK. (Lásd a 318. l.)

el nem választják egymástól a testvéreket.

A napok gyorsan multak különféle játékokban; Elek kapott egy szép puskát apjától s vadászni is eljáró-

gattak a közel ligetbe, puffogatva a verebekre és varjukra a söréter. Ödönke persze nem merte kezébe venni a puskát, sőt füleit is bedugta, mikor Elek lött; de nagy öröme telt benne, ha

egy-e
nyul
L
haza
náczo
kérdé

sül el
töltve.
töltést.
„M
nap! F
„U
asszony
vert lá

egy-egy verebet vagy varjut zsákmányul hazavihetett.

Egy este meglehetősen későn tértek haza a vadászatról s Elek a puskát a tornáczon a falhoz támasztá.

„Ífiur! meg van töltve az a puska?” kérde a dada.

„Meg!”

„Akkor hát jó lesz külön, mert ha a kis Bella hozzányul, könnyen baj történhetik.”

„Ah dehogy! Most bizony már a miatt nem megyek ismét le a lépcsőn. Ne féljen, nem lesz semmi baj. Nem

A TEMPLOMBAN. (Lásd a 315. l.)

sül el mindjárt a puska, ha meg is van töltve. Majd holnap reggel kilövöm a töltést.”

„Majd holnap! Már megint holnap! Kérem, tegye meg még ma.”

„Ugyan hagyjon békében. Ezek az asszonyok mindjárt szepegnek, ha fegyvert látnak.”

A vacsora készen volt és senki sem gondolt többé a puskára. Estelkezés után Elek és Ödön még játszottak valamit, a mihez a kalapácsra volt szükségük.

A tornáczon láttam heverni a kis kalapácsot a földön, hozd be, Ödön,” szolt Elek.

Ödön kiment s kereste a kalapá-
csot, — de a tornáczon már nagyon
sötét volt, a földön tapogatózva kellett
keresgélnie. Egyszerre a kik a szobában
voltak, egy nehéz tárgy esését hallották
és rögtön rá egy lövést, melytől az
egész ház megrendült. Elek is hallotta
és ijedten ugrott föl, szaladt ki a tor-
nácra és — ott látta kis testvérét a
földön vérben ázva, eszméletlenül. Mel-
lette feküdt a puska, az egész tornác
tele volt löporfüsttel, — — nagyon is
világos volt, mi történt!

Elek rémült kiáltásaira összefutott
a ház népe.

„Oh, jaj nekem! Megöltem! Én
okoztam szerencsétlenségét! Meg fog
halni!“ hebegé a szerencsétlen Elek.

Apja vigyázva karjára emelte a se-
besültet, bevitte a szobába és ágyba
fektette.

„Gyorsan fogjon be a kocsis és
menjen a városba orvosért!“ parancsolá
az apa.

Elek rögtön intézkedett, meghagyta
a kocsisnak, hogy hajtsa a lovakat,
a mennyire csak lehet; aztán visszatért
a sebesülthöz, ki épen ekkor nyitá föl
ujból szemeit s megpillantá Eleket.

„Kedves Elek!“ suttogá Ödön alig
hallhatóan s kinyújtá kezét utána.

Eleknek pedig majd meghasadt a
szive fájdalomában.

Végre megérkezett az orvos s min-
denkinek ki kellett menni a szobából,
mig az orvos a sebet vizsgálta. Elek
az ajtó előtt leste, mikor lesz már vége,
mikor tudhat meg végre valami bizo-
nyosat. Már - már alig bírta fékezni

nyugtalanságát, mikor végre az orvos
kilépett.

„Orvos ur, kedves orvos ur! Mondja,
veszedelmes a seb? Ugy-e nem vesze-
delmes? Nem fog belehalni?“

Az orvos azonban nagyon komoly
arczot csinált s a mit mondott, az sem
volt nagyon biztató.

„A seb nagyon súlyos; egész sö-
rét-töltés furódott a kis fiu oldalába;
csoda, hogy rögtön szörnyet nem halt.
Ha sikerüt a sörétet kiszedni és a seb-
láz nem lesz nagyon erős, akkor talán
megmenekül; de a veszedelem minden-
kép igen nagy, mert a fiu gyöngye test-
alkatu, aligha megbir sokat.“

Elek kétségbeesetten csüggeszté le
fejét és keservesen zokogott.

„No no, fiatal barátom,“ szóit az
orvos, „nem szabad ám kétségbeesni,
még van remény, hogy fölgyógyul.
Menjen be hozzá és ápolja; az imént
is nevét emlegette. Legyen közelében,
a mikor csak lehet.“

Elek tehát bement a beteghez és
aggodalmasan szemlélte Ödönke beesett,
sápadt arczát, melyről már szinte fe-
nyegetni látszott a halál angyala.

Több napig tartott a gondterhes
virrasztás a beteg fiucska ágyánál. Elek
éjjel-nappal ott volt, alig hogy néhány
órát aludt naponként. Szörnyü órák
valának számára a virrasztás órai, mi-
dön látta, miként szenved a kis beteg,
miként fogy napról napra ereje, miként
emésztí a sebláz mindinkább a gyöngye
testet. Sokáig lebegett Ödönke élet és
halál közt s az orvos minden este két-

kedett, valjon reggel még életben találja-e a beteget.

Nem tudom leírni azon lelki gyötrelmeket, melyeket Elek ez idő alatt átszenvedett. Midőn az orvos esténként azt felelte kérdezősködéseire: „Majd holnap meglátjuk,“ mindig eszébe jutott, hogy épen ez volt az ő szerencsétlen jelszava, e miatt történt a szerencsétlenség.

Bizony nem sok kellett volna már, és Elek is belebetegedett volna; de a Gondviselés kegyelmes volt s egy reggel az orvos jelenté, hogy a kis beteg szerencsésen kiállotta a válságot, most már biztosan számíthatni teljes fölgyógyulására.

Nem volt ekkor a világon boldogabb ember Eleknél; nyakába ugrott az orvosnak, összecsókolta, aztán térdre borult s könyezve rebegé:

„Hála neked, Istenem!“

Ödön lassanként csakugyan üdülni kezdett, de nagyon lassan s több hétig tartott, míg annyira jutott, hogy a kertbe meleg napfényre kiülhetett. Elek maga vitte ki, gyöngéden, vigyázva emelvén őt karjaira, mint egy kis gyermeket. A fris levegő hatása alatt aztán gyorsabban folyt a gyógyulás és végre, épen mikorra a szünidők lejártak, az orvos kijelenté, hogy Ödön már teljesen egészséges.

Ekként minden jóra fordult, — de Elek soha sem töltötte oly kétségbeesetten a szünidőket, mint ekkor. Nem is felejté egykönnyen, valamint is szemei előtt lebegett mindig, mi okozta a szerencsétlenséget. Akármit kellett ezután tennie, megtette mindig annak idején és soha sem mondta többé: majd holnap!“

MEDVE BÁC SI.

MEDVE bácsi mit dörög kend?
Nincs jó dolga tán odabent?
Dő, alma hull rakásra,
Telt marokkal
Hajigáljuk egyre-másra,

Csak ugy szeretem ám magát,
Ha nem csinál oly böles pofát
Mert ha semmi baja nincsen,
Nem illik ám,
Hogy még ránk se hederítsen.

Lásza, hogyha szép nap vagyok
S iskolámat odahagyom,
Még a porát le sem ráztam
S kis öcsémrel
Már magánál futkoráztam.

Mikor jövök szívem örül,
Ugrándozom maga körül;
Leczke, ének, torna jól ment,
Azért is hát,
Medve bácsi mit dörög kend?

A TEMPLOMBAN.

(Képpel a 313. l.)

ÖREG s ifju, férfi s asszony,
Szegény lányka és kisasszony
A templomban mind egyenlő,
Mindnyája függ az Istentől.

A szeretet, remény és hit
Minden keblet eltölt, hevít;
Hit, remény s szeretet nélkül
Sivatag válnék a szivbül.

A malasztnak harmat-árja
Hül ezen hármas virágra.
Gondunkat reá fordítsuk
S körülte a gyomot irtsuk.

A VESZEDELMEK JÁTSZÓTÁRS.

(Képpel a czimlapon.)

LASZ medvetánczoltató vetődött a faluba s erős lánczon vezette a dörmögő mormogó maczkót.

A falu népe bámult és nevetett az ügyetlen medve ugrádozásán s mikor vége lett a mutatványnak, a talján betért a korcsmába egy pohárka borra, a medvét pedig kint megkötötte a kapufélfához.

Mig talján barátunk ekként pihentetett, a szemközti házban három gyermek vig játékban mulatozott és mert magukban valának, bizony jókora lármat is csaptak, úgy hogy nem is hallották a kívül hangzó zajt. Láncz-csörgés, nehéz léptek hallatszottak s egyszerre fölnyilt az ajtó s betoppant a nagy bozontos medve, maga után vonszolva a nehéz lánczot. E váratlan látogatásra a három gyermek rémülten sikoltozott s mindegyik más-más sarokba bujt. Hanem a medve rájok talált, sorban elment mindegyikhez, odaérintette hideg orrát arcukhoz, — de nem bántotta őket. Szegény medve! nagyon megszelidült, öreg jámbor állat volt már, talán nem is emlékezett többé azon időre, midőn a vadon erdőben szabadon kalandozott és veszedelmes ellensége volt embernek és állatnak.

A nagyobbik fiu látván, hogy a medve nem bántja őket, így szólt a többiekhez:

„Gyerekek, ne féljeteK, hiszen ez nem vadállat, bizonyosan csak valami nagy kutya.“

A medve ezalatt a szoba közepén elnyújtózott s a gyermekek körülfogták és játszani kezdtek vele, mint valami szelid házi kutyával. Egyik fiu aztán elővette kis dobját és dobolt, — s alig hallotta ezt medve koma, rögtön föluggrott, két lábára állott és roppant mu-

latságosan tánczolt. Aztán elővették a gyerekek katonásdi játékukat, a medvének is adtak egy fapuskát s ekként dobszó mellett masiroztak előre, hátra, jobbra-balra s oly jól mulattak, hogy bizony még sokáig folytatták volna, ha egyszerre újból föl nem tárul az ajtó s meg nem jelen a mama. Szegény jó mama! Majd holtra ijedt, mikor a kis gyermekeket a bozontos medve társaságában találta. A gyerekek azonban nagy örömmel kiáltozák:

„Nézze, kedves mama, milyen derék játszótársunk van! Pompásan tud tánczolni, masirozni!“

Ezalatt a talján atyafi lelkendezve kereste medvéjét s végre nyomába jött hová szökött a maczkó. Épen mikor a mama azon törte fejét, miként kergesse ki a veszedelmes vendéget, belépett a talján s elvezette a medvét, a gyermekek nagy szomorúságára, de a mamának nagy örömére.

I M A.

(Képpel 320. lapon.)

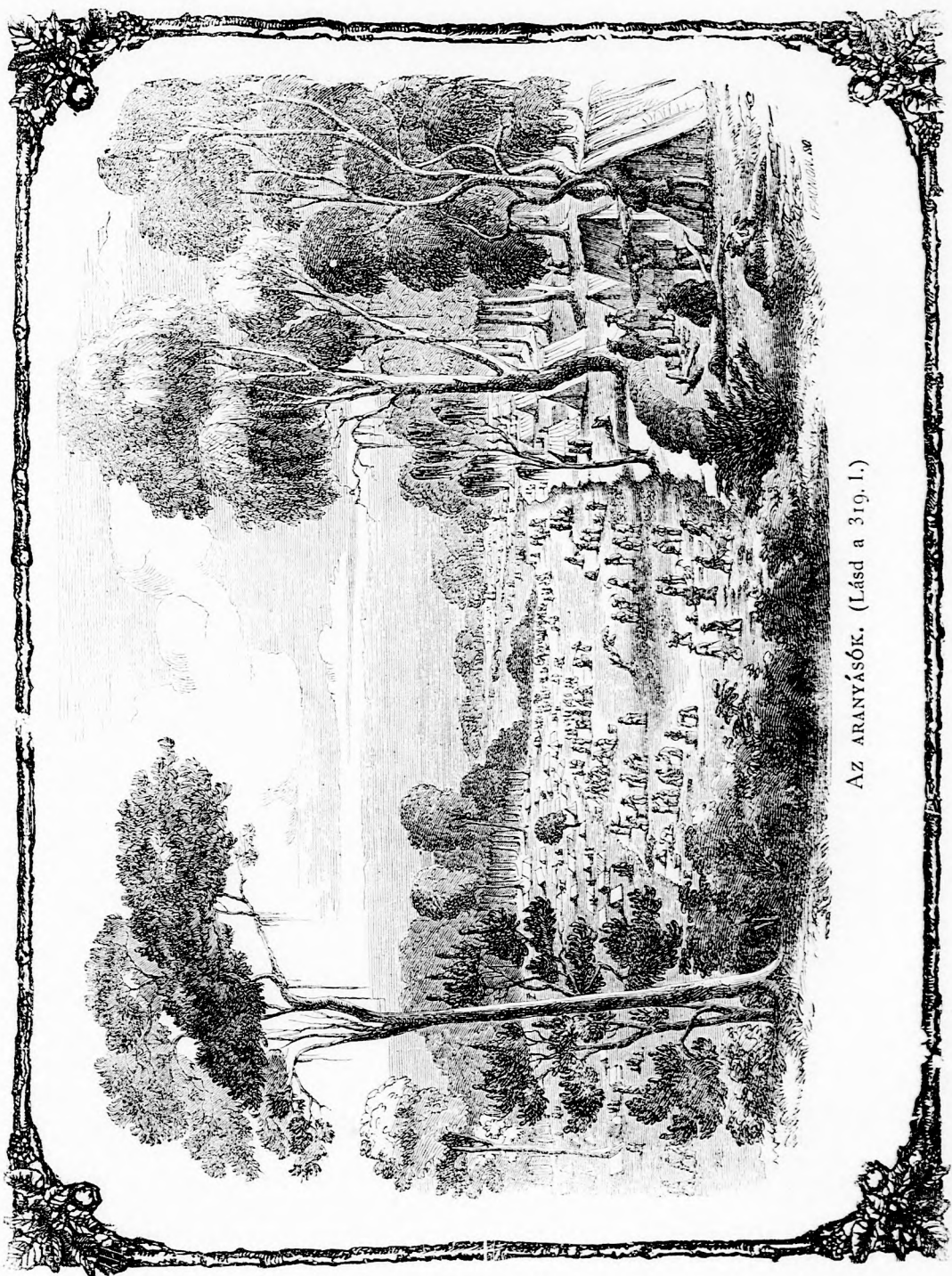
Kis kezemet összetéve szépen,
Hozzád szólok, jó Isten az égben.
Imádkozom szivemből te hozzád
Hallgasd meg a Margitka fohását.

Este van már, ágyacskámba térek,
Tőled csendes, édes álmat kérek.
Jó éjszakát apának, mamának,
Jó éjszakát az egész világnak.

A NYOMOR HAJLÉKA.

(Képpel a 309. l.)

A NYOMORNAK hajlokát,
Hejh! kevesen lépik át.
De a kinek lába nyoma
Mégis elvezérel oda,
S a ki ajtaját kitarja
A bú vigasztalására:
Azt az Isten meg is áldja.

Az ARANYÁSÓK. (Lásd a 319. l.)

BAJBÓL ÖRÖM.

(Képpel a 308. lapon)

A kis Karsci édes anyja
Házakba a vizet hordja
Puttonyokban a Dunáról —
Szegény asszony vizet árul.

„Hó is esik, fagy is vagyon,
Karsci, vigyázz jól a fagyon!
Kenyértésztát vidd a pékhez,
Lassan járj és gyorsan végezz!”

Karsci kapja a kosarat
S a lépcsőn fölfelé halad;
Lépcső fokán lesi, várja
Két gonosz, vásott barátja.

Azaz, hogy nem is barátja,
Hanem inkább czimborája;
Hogy kik voltak, tudni való:
Vad Laczi és Rontó Palkó.

„Karsci, szaporábban lépj hát!
Gyorsan, hozd az tészttát;
Majd eladjuk tiz krajczárért
S veszünk rajta csokoládét!”

„Ugyan fiuk, no már mi lelt?
Hogy is gondolhattok ilyet?
Hiszen ez egy egész hétre
Háromnak való kenyérke!”

„Ej mit kenyér, jobb a kalács!” —
Karscin nem fogott a tanács,
Hanem védte garabóját
S szidta a két czimboráját.

S a két gonosz, vásott fatyja,
Hogy a tészttát nem kaphatja:
Karscit az egyik megböki,
A másik meg, jaj! lelöki.

Karsci az egysulyt veszti —
Ing s a kosarat elejti.
Tészta esik a dézsába,
Maga meg, bumsz! a tészttába.

Karsci sikít; Laczi, Palkó,
Majd megful a nagy kacajtól.
De mi ez? Nini egy drabant,
Ki a zajra oda rohant.

Látja hol a veszedelem:
„Megálljatok! Jöttök velem!”
Szóknék a két vásott fatyja —
Ámde a drabant nem hagyja.

„Jöttök velem mindjárt nyomba!
Viszlek be az áristomba!
S addig fogtok ottan ülni,
A míg le nem fogtok hűlni!”

Hűlni most is hűledeztek;
A drabantnak esedeztek,
Hanem bizony mind hiába,
Viszik a város házára.

S amíg ezek hűltek-fűltek;
Karsci köré népek gyűltek
És megértvén bűját baját —
Piczulákkal vigasztalák.

A CZIVAKODÓ VARJUK.

(Képpel a 312. lapon.)

KÉT varju fészket akart rakni egy
jegénye tetején s jó ideig békés egyet-
értésben dolgoztak is és a munka szé-
pen haladt.

Hanem a varju-papa kissé türel-
metlen természetű volt s mikor a varju
mama egy izben azt mondta: „Hozd
el nekem azt a fűszálat,” azt felelte
mérgeesen: „Hozd el magad.” Ezen
összevesztek s csak nagy kelleltenül
folyt a munka.

Varjuné asszonyom egy vékony, szá-
raz galyat talált s ezt be akarta építeni a
fészekbe. Varju uram azonban úgy találta,
hogy az a galy nagyon száraz és tö-
rékeny, nem szabad fölhasználni; erre
Varjuné asszonyom kijelenté, hogy nem
nyugszik, míg azt a galyat a fészekbe
be nem építi.

Most már aztán amugy igazában
kezdtek veszekedni, dühökben szétrom-
bolták a már félig kész fészket is, az-
tán nekiestek egymásnak s csipték
harapták egymást. Estére pedig csípős
hideg szél, majd nagy eső köszöntött be,
a két varjunak nem volt hova mene-
külni a átázva éhesen, betegen kinlód-
tak a szörnyű időben. Reggelre pedig
mindakettő halva feküdt a földön.

A BIBLIAI ARANYRÓL.

(Képpel a 317. lapon.)

ARANYRÓL nagyon gyakran van szó a Szentírásban. Legelőször Mózes első könyvében van említés róla, hol le van írva Syria azon része, mely Edennek nevezetik és melyen át foly a négy águ folyó. Aztán így szól a Szentírás: „Az első ág neve Pizon, ez körülfogja Havila földjét, hol arany terem; és ezen ország aranya igen jó.“

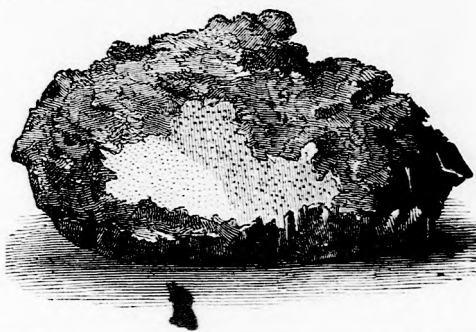
Havila országában az aranyat a folyók és patakok partján lelték; kicsinyke golyókban, néha nagyobbacska gömbökben is találtak a puha homok és iszap között; a homokot és iszapot az emberek kiemelték s nagy figyelemmel kimosták vagy kiszitálták belőle az arany szemeket. Azután jöttek kereskedők tevéken. lovakon, szamarakon s összevásárolták az aranyat, adván érte az aranykeresőknek gabnát, lisztet, ruhát, fűszereket stb. Az arany legnagyobb részét Egyiptomba vitték, mert az egyiptomiak akkoriban a leggazdagabbak valának.

Mózes második könyvében, hol a törvények és parancsok vannak följegyezve, szintén sokszor van szó az aranyról; itt mondja: „ne csináljatok magatoknak bálványt aranyból.“ Ez persze nem is szabad. Az örök élő Isten a mi Istenünk, nem szabad mesterséges bálványt imádnunk, ha még aranyból való is. Azután mikor megszabja Mózes, milyen legyen a frigyszekrény, elmondja, mi minden legyen rajta aranyból.

A nagy és bölcs Salamon király, midőn a híres jeruzsálemi templomot építtette, roppant kincseket ajándékozott oda a templom földszítésére mindenféle arany edényekkel és más ékítésekkel. Syriában nem is talált annyi aranyat, a mennyire szüksége volt s ezért a tyrusi királytól, Heirámtól vette.

Saba királyné is küldött neki aranyat. Hiram pedig Ofírból hozott hajókon szintén sok aranyat és mindezen tömördek kincsből Salamon király serlegeket, tálakat, szelencéket és más templomi díszedényeket csináltatott, hogy ne legyen gazdagságban párja az ő templomának sehol a világon.

Még más helyeken is szól a Szentírás aranyról. Egy helyen p. o. azt mondja, hogy Dávid elvette az arany paizsokat Hadadezer szolgáitól és Jeruzsálemba vitte; más helyen megemlíttetik, hogy a király kertjében arany nyug-ágyak valának s a szolgák a drága jó borokat arany edényekbe önték. Arany kürtökről, pálczákról, almákról s más mindenféle eszközökről is történik említés. — de igaza van ám Salomon király egyik bölcs mondásának, hogy van valami, ami még drágább és becsesebb minden aragnál és ez: Isten parancsai, melyek igazak és igazságosak mindörökké.

A „Kis Lap“ 19. számában közölt szótalány megfejtése:

1.	B	ü	N
2.	U	g	E
3.	D	a	C
4.	A	r	i
5.	P	a	R
6.	E	g	B
7.	S	e	E
8.	T	u	D

ÍMA. (Lásd a 316 1)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi* Kiadó-hivatal: Pest, bálvány utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyvnyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévr: 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.